

JEFF CREEPY

SUPERMALS

LA Lliga DEL TERROR

Estrella Polar

SUPERMALS^{ONS}

JEFF CREEPY
LA LLIGA DEL TERROR

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *La liga del terror*

© del text: Carlos Abreu, 2019

© de les il·lustracions: Roc Espinet, 2019

© de la traducció: David Nel·lo, 2019

© d'aquesta edició: Edicions 62, S.A., Estrella Polar, 2019

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: juliol del 2019

ISBN: 978-84-9137-831-0

Dipòsit legal: B. 14.210-2019

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

CAPÍTOL 1

Quatre figures brutes i suades caminaven amb el cap cot i arrossegant els peus damunt la pols, com si travessessin un desert. Però si els observéssim millor podríem deduir per les seves samarretes (tres de vermelles i una de blava), els pantalons curts i les botes amb tacs, que en realitat no estaven creuant un desert sinó un camp de futbol de terra del Club de Futbol Sant Asdrúbal.

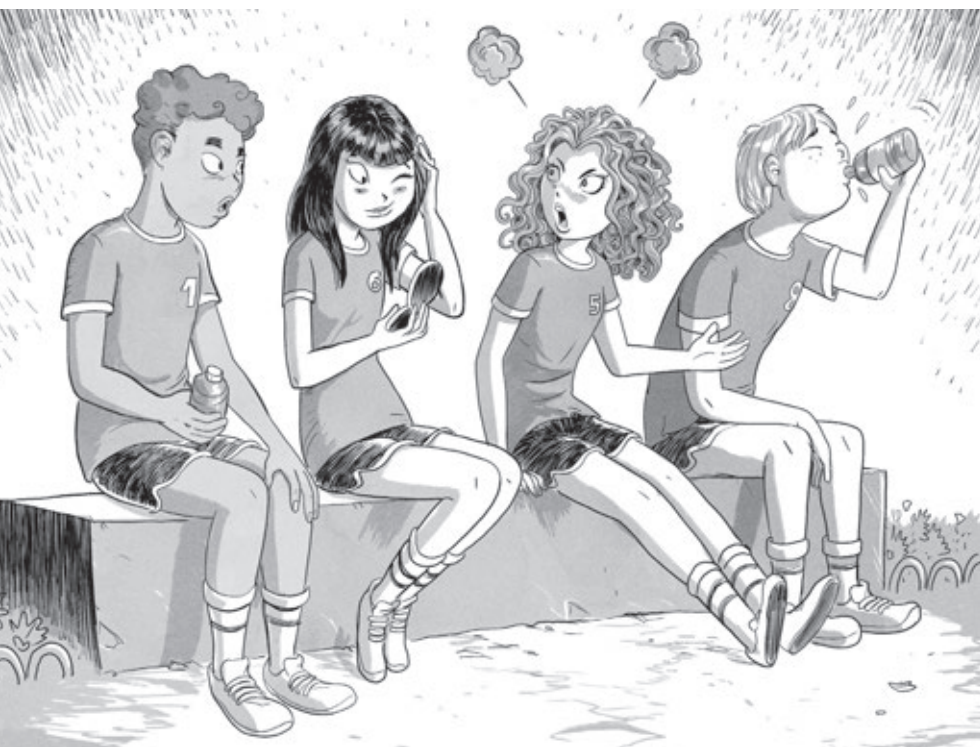
Es tractava de dos nois i dues noies. I és que Sant Asdrúbal era un poble tan petit que, si l'equip de futbol no hagués sigut mixt, no hauria tingut prou jugadors.

—Bé, hem tornat a perdre —va sospirar amb resignació el Toni, un noi cepat de pell fosca i

cabells arrissats, que duia la samarreta blava i un gran número u a l'esquena.

—Sí, i a sobre jugàvem a casa. Quin fracàs!
—va afegir l'Aitor, l'altre noi, de cabells rossos, que lluia un vuit a la samarreta.

—Més que fracàs, jo diria que és un mal rotllo —va protestar amb veu nasal la Ceci, una noia esvelta i amb una cabellera negra com l'atzabeja, que portava el número sis.

En arribar a l'entrada dels vestidors, es van aturar per comprar unes ampolletes d'aigua en una màquina de begudes atrotinada i van seure a les escales a beure-se-les.

—És que ja gairebé els teníem —va dir amb ràbia la Berta, amb el cinc a l'esquena, una noia forta amb uns rínxols esvalotats de color castany.

—Què vols dir? —va saltar la noia morena mentre treia un petit mirall d'algun lloc i s'hi mirava per arreglar-se els cabells—. Berta, no flipis, ens han guanyat per quatre a zero.

—És que el Maties és el defensa més lent que he vist a la meva vida —va protestar la Berta.

—Bé, però si no t'haguessin expulsat, no s'hauria quedat sol —va observar l'Aitor.

—L'àrbitre era un exagerat —va al·legar la de la cabellera arrissada—. El davanter s'ha tirat en planxa.

—És veritat —va dir el Toni—. Però potser no calia que després tu t'hi llancesis al damunt i li apliquessis una clau de lluita lliure.

—S'ho mereixia, el molt pallasso —va afirmar la Berta—. I, a més, mira qui parla. T'has deixat

marcar quatre gols! —va afegir amb un esbufec de menyspreu.

—Bé... és que... jo... —El noi es va rascar el clatell, avergonyit.

—Mai no t'ha agradat ser porter —va assenyalar la Berta—. Però com que ningú més volia ser-ho, et van nomenar a tu i no vas dir ni piu. I tu, Aitor, déu-n'hi-do com a davanter. Ni un trist xut a porteria...

—És que ningú em passa pilota —es va justificar el noi ros, queixós, però de seguida es va picar—: Ei, una mica de respecte, que soc el capità.

—En definitiva, ja anem a la cua de la classificació? —va preguntar la noia dels cabells negres, fent uns ulls com unes taronges.

—No, Ceci —va respondre l'Aitor—. L'Sporting Fanguissar ha perdut també aquest cap de setmana.

Tots quatre van respirar alleujats.

—Escolta, i qui són els primers? —va voler saber la Ceci.

—Qui vols que sigui? —va respondre la Berta, irritada—. L'Snoopy F. C.

—Ah, sí —va dir la Ceci, amb un somriure—. L'equip més superguapo dels alevins B. Tenen les millors instal·lacions, un camp d'herba de debò i aigua calenta a les dutxes! És una passada.

—I si tant t'agrada, per què no jugues amb ells? —li va preguntar l'Aitor, ofès.

—Perquè el color vermell m'afavoreix —va respondre la Ceci, contemplant l'uniforme del Sant Asdrúbal amb satisfacció.

El Toni va beure un glop d'aigua, pensatiu.

—A mi em sap greu pel nostre entrenador —va dir passejant la mirada per les grades buides—. No deu estar gaire content. En tota la temporada només hem guanyat un partit.

—I, per postres, va ser contra el Fanguissar, que és com si no comptés —va assenyalar la Ceci mentre es mirava una altra vegada al mirall i es treia una lleganya.

—El senyor Silva és un desastre —va replicar la Berta—. Tant li fa l'equip, l'únic que li interessa és afartar-se d'entrepans de frankfurt al final de cada partit.

—Amb això ets injusta —va dir el Toni—.

L'entrenador ho dona tot pel club, però tenim una mala ratxa, vet aquí.

—Mala ratxa, i un rave! —va respondre la noia—. El que passa és que els àrbitres ens tenen mania. I, diguis el que diguis, Toni, el míster és un tou. El que necessitem és un entrenador que ens foti canya.

—En això hi estic d'acord —va dir l'Aitor.

—Nosaltres també —va dir una veu darrere seu.

Quan es van girar, van veure que els altres jugadors de l'equip havien sortit del vestidor, ja dutxats i canviats, amb les bosses d'esport a l'espatlla.

—Home, el que compta és que sigui un tio legal, que ens tracti amb amabilitat i ens inculqui valors i esperit esportiu... —va dir el Toni, tan poc convençut que la veu se li va apagar fins que va quedar reduïda a un murmurí.

—No diguis parides. El que compta és guanyar —va tallar-lo la Berta, amb cara de pocs amics (i efectivament, en tenia pocs).

—Potser no som una flipada —va raonar l'Aitor—, però no ens mereixem ser els últims. El senyor Silva és un bon home, no t'ho nego, però

amb això no n'hi ha prou. Donaria el que fos per tenir un entrenador que ens ajudés de veritat a sortir d'aquest entrebanc. Vosaltres no, nanos?

Tots els altres hi van estar d'acord. Fins i tot el Toni va fer un lleuger gest afirmatiu, tot i que es va sentir una mica culpable.

En aquell moment, uns núvols van tapar el sol i van deixar el camp en la penombra mentre una sobtada brisa arrossegava les fulles seques de terra i produïa una remor inquietant. Per alguna raó, tots van emmudir.

I, de sobte, el silenci es va veure interromput per un cop sec, seguit d'un esgarip esfereïdor.

—Auxili! Que algú cridi una ambulància!

L'equip sencer va córrer cap a la petita cafeteria del club, que era d'on provenien els crits.

Quan van irrompre al local, després de pujar les escales com un coet, el primer que van veure va ser l'encarregat darrere de la barra, molt pàl·lid i amb una expressió d'angoixa a la cara.

—Què ha passat, David? —va preguntar el Toni, esverat.

L'altre, tremolós i massa esfereït per poder

respondre, tenia la mirada fixa en algun punt de terra.

Va ser aleshores que el Toni va veure les taques vermelles. N'hi havia pertot arreu, a les parets, a les taules de plàstic blanc, al terra de linòleum. I, enmig d'allò, un home gras de bigoti blanc, ajagut de panxa enlaire, amb el rostre envermellit i inflat de manera grotesca.